

Het Witte Lotusblad

Belgische Theosofische Vereniging vzw
Loge Witte Lotus

BELGIE/BELGIQUE

P.B./P.P.

2000 ANTWERPEN
GROENPLAATS

BC 30217

Jaargang 2 - Nummer 12
December 2007

Colofon:

Maandblad Erkenningnummer P708093

Versijnt niet in juli en augustus.

De Belgische Theosofische Vereniging vzw
zetelt in 1000 Brussel, Handelstraat 51.

Verantwoordelijke uitgever :
Jan Jelle Keppler
p/a Busken Huetstraat 5
2050 Antwerpen

Alle activiteiten van de BTV-loges te
Antwerpen gaan door in de Milisstraat 22,
2018 Antwerpen,
tenzij anders vermeld.

Voor de inhoud van de artikels zijn enkel de
auteurs verantwoordelijk: zij vormt geen
uitdrukking van enig standpunt van de BTV
en haar afdelingen.

In dit nummer:

De drie doelstellingen

Vrijzinnig Humanisme

Het Evangelie van Mededogen

Het verhaal van Nangsa Obüm

Algemene ledenvergadering

*Lezingen Loge Witte Lotus
Vrijheid van denken*

De Theosofische Vereniging

Kalender december 2007 - januari 2008

1 De drie doelstellingen

2 De Theosofische Vereniging kent de volgende doeleinden:

- 3 1. Het vormen van een kern van de universele broederschap der mensheid,
5 zonder onderscheid van ras, geloof, geslacht, kaste of huidskleur.
6 2. Het aanmoedigen van de vergelijkende studie van godsdienst, wijsbegeerte en
7 wetenschap.
3. Het onderzoeken van de onverklaarde wetten van de natuur en van de
vermogens die in de mens latent aanwezig zijn.

8 De Theosofische Vereniging streeft voor haar leden een volledige vrijheid
van denken na. Instemming met bovenstaande drie doeleinden is de enige
voorwaarde voor lidmaatschap.

De Belgische Theosofische Vereniging vzw

Loges te Antwerpen

Antwerp Lodge

Bijeenkomsten - secretariaat:
Milisstraat 22, 2018 Antwerpen
Telefoon: (03) 827 43 62 of (03) 272 58 53

Website : <http://tvlabespaces.live.com>
E-mail : tvla.be@hotmail.com
PCR 000-0142226-24 tnv Belgische Theosofische
Vereniging vzw

Loge Witte Lotus

Bijeenkomsten: Milisstraat 22, 2018 Antwerpen
Secretariaat: Busken Huetstraat 5, 2050 Antwerpen
Telefoon: (0486) 631 997 of (0476) 867 401

Website: <http://spaces.msn.com/wittelotusbelgium>
E-mail: witte.lotus@hotmail.com
KBC 736-0013927-23 tnv Vandekerkhove & Van Osta &
Keppler

Lezing door Loge Witte Lotus op 2 december 2007 om 11u

Vrijzinnig Humanisme

Frank Stappaerts, docent aan de Faculteit voor Vergelijkende Godsdienstwetenschappen, Wilrijk

In hoeverre het humanisme een alternatief, een concurrent, een pendant of een aanvulling van godsdienst wil zijn, werd in verschillende tijden verschillend ervaren. Feit is dat het westerse humanisme ontstond en tot ontwikkeling is gekomen in een dominant christelijke omgeving en dat het daaraan, bewust of onbewust, gewild of ongewild, zowel in zijn nuancering als in zijn afwijzing, erg schatplichtig is. *“Ook de gemiddelde atheïst of vrijzinnige”,* schrijft Rik Pinxten¹, *“is dus teveel ‘thuisgebleven’ en zijn kritische alternatieven zijn nog enorm schatplichtig aan de directe omgeving, die eeuwenlang christelijk is geweest, of islamitisch of joods. In de mate dat de vrijzinnige en atheïst de lokale en particuliere godsdienst als referentie neemt om er zich tegenover te profileren, zijn ook zij ziek in hetzelfde bedje. Ook hun universaliteitsaanspraken zijn dan een maat voor niets.”*

Heel algemeen zouden we het vrijzinnige humanisme kunnen omschrijven als het streven, van stromingen en personen, dat gericht is op de handhaving, verdediging en verheffing van de menselijke waardigheid los van enige binding aan overgeleverde godsdienstige leerstukken over de mens. Maar deze algemene omschrijving moet al onmiddellijk genuanceerd worden. Grofweg wordt er in de literatuur een onderscheid gemaakt tussen twee soorten humanisme². De eerste soort is dan het cultuurfenomeen dat zich in de overgang van de middeleeuwen naar de nieuwe tijd als een renaissance aandiende en een afwijzing inhield van de overigens gelijktijdig onverdroten voort florierende scholastiek. Kenmerkend is niet dat men zich nu weer voor de klassieke oudheid gaat interesseren. Dat deed men in de middeleeuwen ook. Wel dat men niet onbe-

vangen leest vanuit het eigen perspectief, men probeert de ouden zelf te laten spreken. De dominerende variant is christelijk en op een of andere manier met Plato of het neoplatonisme verbonden. Met het humanisme van de tweede soort duidt men een niet-godsdienstige visie op mens en wereld aan zoals die in de 19de eeuw ontstond en in de 20ste eeuw in een groot aantal organisaties vorm kreeg. Kenmerken van deze tweede variant zijn: aandacht voor de mens, nadruk op de menselijke waardigheid en medemenselijkheid, de autonomie van de mens, idealen van gelijkheid en vrijheid, universalisme, afkeer van fanatisme en dogmatisme en een vrij groot vertrouwen in de menselijke mogelijkheden. Dit humanisme werd sterk rationalistisch, soms positivistisch of scientistisch ingekleurd.

Het is duidelijk dat het hedendaagse vrijzinnige humanisme een verdere evolutie is van die negentiende eeuwse variant. Sommigen beweren zelfs dat aan die basis niet moet getornd worden, dat het er alleen op aan komt de principes correct toe te passen. De spanning tussen geloof en wetenschap en het humanistische mensbeeld van de autonome, individuele en rationele persoon, situeren zich in die context. Toch kunnen we zeggen dat ook die optie is voorbijgestreefd. In 1985 bijvoorbeeld paste het toenmalige Humanistisch Verbond van Vlaanderen zijn beginselverklaring aan en creëerde onder meer ruimte voor een gedragscode ten aanzien van de natuur, uitgaande van de wezenlijke eenheid van mens en natuur, en daarbij steunend op de individuele en collectieve verantwoordelijkheid voor huidige en toekomstige generaties. Twee jaar later publiceerde Jaap Kruithof het boek ‘De mens aan de grens’, waarin hij een pleidooi hield voor ecocentrisme in tegenstelling tot het gangbare antropocentrisme. Leo Apostel publiceerde over atheïstische religiositeit en later over atheïstische spiritualiteit waarmee hij op zijn minst aantoonde

dat het hierbij niet ging om een contradictio in terminis. Het religieuze of spirituele werd immers al te lang beschouwd als het exclusieve terrein van de gevestigde godsdiensten. Maar de belangrijkste uitdaging voor het hedendaagse humanisme kwam van de multiculturele samenleving. De confrontatie met de diversiteit in de samenleving dwong het hedendaagse humanisme tot een herbronning die voorlopig nog niet is afgesloten. Het humanisme van de eerste soort beleefde een herwaardering, onder meer in de figuur van Michel de Montaigne, en de filosofie van de levenskunst kwam opnieuw in de belangstelling. Vrijzinnigheid wordt gewaardeerd als een methode, als een vrije denkhouding, maar mist een mensenmaatschappijvisie. *“Wanneer we die visie invullen, in alle voorlopigheid”,* schrijft Rik Pinxten, *“dan moeten we tonen wat we waard zijn en radicaal opteren voor menselijkheid in de brede zin: rede, gevoel, lichamelijke, sensualiteit, mannelijkheid en vrouwelijkheid, medemenselijkheid, vrede en ontplooiing, geweldloosheid of kunnen omgaan met geweld enzovoort”*. En ook: *“We moeten dus verder gaan dan het negentiende eeuwse formele atheïsme dat stelde: ik zweer alles af en dat is een positie op zich. Neen, dat is een beginpositie van bevrijding in een bepaalde context: het eerste deconstructiemoment. In een tweede moment moet nu onderzocht worden hoe ik de menselijke projecten, waarvoor de antropoloog zoveel interesse toont om toch maar de mens in al zijn creativiteit en inventiviteit op de agenda te krijgen en de diversiteit als rijkdom te leren appreciëren, kan zien als een aanbod om het humanistische programma in te vullen.”*³ Maar daarvoor is meer nodig dan een moraal, daar is spiritualiteit of religiositeit voor nodig.

1. Rik Pinxten, De strepen van de zebra. Naar een strijdbaar vrijzinnig humanisme, Antwerpen/Amsterdam, 2007, pp. 28-29

2. P. Cliteur en W. van Dooren (red.), Geschiedenis van het humanisme, Meppel/Amsterdam, 1991, p. 7 e.v.

3. Rik Pinxten, o.c., p. 39 en 42

Europees Congres van de Theosofische Vereniging, Helsinki 2007.

Het Evangelie van Mededogen - Deel 1

Henriette van der Hecht – Secretaris-Generaal TV België

Mededogen is het delen van de passie van het leven met hen die lijden opdat we met hen verbonden zijn. Daarom is mededogen ook liefde.

Lijden is steeds een teken dat een hinderenis iemands ontplooiing in de weg staat: wanneer we daarentegen deze ontplooiing ondersteunen, maakt lijden plaats voor vreugde.

Passie, in haar oude betekenis, betekent lijden. Zo eindigt de *Passie* van Jezus op het pad van pijn in de kruisiging.

Passie kan ook nog een andere, nieuwe betekenis hebben: het duidt in deze betekenis op een innerlijk vuur, een brandend – soms zelfs heilig – enthousiasme dat een uitdrukking vindt in Liefde of in Schoonheid. In deze betekenis is passie het equivalent van het Griekse woord *Eros*.

We kunnen medelijden voelen met iemand die lijdt: we kunnen zijn of haar pijn of ellende intellectueel bevatten, we kunnen zelfs enige tranen plengen om zijn of haar trieste lot – immers, op een dag zouden we wel eens in zijn of haar schoenen kunnen staan. Echter we bekijken onze medemens op dat moment vanuit ons eigen standpunt als waarnemer. We zullen hem nooit beladen met verwijten, we zouden hem zelfs een helpende hand kunnen toesteken, maar hij zal nooit een deel worden van onszelf omdat hij altijd “de ander” blijft, *ondergeschikt* aan onszelf – dit is de definitie van medelijden.

Hiertegenover staat dat we met Mededogen één worden met het lijden, omdat we één zijn met alle levende wezens. Echter, wil dit één zijn met het lijden zeggen dat we samen lijden, samen getroffen worden door de pijn, samen huilen? Houdt dit een toename in van het geklaag, de tranen en de angst, zodat alles nog somberder wordt dan het al is?

We kunnen een mooier en grootmoediger gebaar stellen, nl. het samen delen, door alle pijn heen, van de vreugde om en het vertrouwen in de schoonheid, de goedheid en de goddelijke natuur van het leven. Het delen van de overtuiging dat de ziel zal zegevieren doorheen alle moeilijkheden, en dat de uiteindelijke bestemming van de ziel volmaaktheid en gelukzaligheid is, binnen het goddelijke plan waarin alle levende wezens tot vol-

maaktheid komen – allen omringd door goddelijke liefde.

Echt mededogen maakt het ons mogelijk om de schoonheid van het leven te delen met de minder gelukkigen onder ons. Dit samen delen wordt bereikt door een communie/eenwording en wordt, dankzij deze kracht van liefde, alleen ervaren door diegenen wiens *ego* volledig opgegaan is in een oprechte zorg voor alles dat leeft. Dankzij het samen delen van dit heilige enthousiasme, wordt de pijn van de getroffen overstege en zal deze opnieuw vertrouwen vinden in het leven.

Wereldmoeder in de Islam

www.mokumtv.nl/images/2vrouwen.jpg

Dit mededogen waarvan de lijdende droomde – of liever, waarvan hij niet durfde te dromen – kan geen medelijden zijn maar eerder, en zeker, een enorm intense liefde die hem opheft tot op het niveau van het goddelijke, waarbij hij uit zijn gehavend wezen gelicht wordt. Het is exact dezelfde liefde die iedere gelovige, ongeacht in een Westerse of in een Oosterse traditie, verwacht van Jezus, Boeddha of de Wereldmoeder.

Mededogen is een vorm van liefde, en zij drukt zich als zodanig uit in gebaren en woorden, gebaren van affectie en eenheidsbesef, van hulpvaardigheid en begrip, woorden van wijsheid en vrede – troostende gebaren en woorden.

Inspiratieve muziek en schoonheid, bijvoorbeeld, kunnen drager zijn van de goddelijke boodschap die de ziel verheft en kunnen om diezelfde reden gestalte geven aan mededogen – alles kan ons verenigen in vreugde en kan de lijdende ziel redden van haar eenzaamheid.

Medelijden vereist een voorbijgaand oordeel over iemand – daar waar mededogen, als een vorm van liefde, geen oordeel velt. Medelijden laat de ziel van de lijdende ook buiten beschouwing, hoezeer deze ook troost zou kunnen bieden in zijn ellende. Het is deze troost waar gebeden, gericht aan God, Jezus en Maria, op doelen, wanneer gezegd wordt: “Wees ons genadig, arme zondaars”.

Deze gebeden verlangen geen goddelijke liefde als antwoord, maar worden veeleer geïnspireerd door de afkeer (of verschrikking) die het lijden opwekt, de angst om gestraft te worden voor verkeerde daden en om zo hemelse gelukzaligheid mis te lopen. Medelijden kan de lijdende niet bevrijden uit zijn moreel ondergeschikte positie.

Mededogen omringt elk levend wezen met dezelfde liefde: zowel diegenen die zich kunnen verheugen in een voorspoedig leven als diegenen die armoede ondergaan of in stilte lijden, of zelfs diegenen die zich niet bewust zijn van hun lijden, blind voor de schoonheid van het leven, opgesloten in de gevangenis van zelfzucht, diegenen ook die slecht, gewelddadig en vernietigend kunnen zijn, enkel gericht op plezier, macht en bezit. Voor deze laatsten zal de onwetendheid omtrent hun lijden, dit lijden en hun eenzaamheid alleen maar dieper maken; zij verlaten deze wereld in onwetendheid over de ware, verbazingwekkende en goddelijke aard van het leven.

Mededogen is bestemd voor hen die door alle duisternis heen bereid zijn hun vreugde te delen en het Goddelijke in anderen op te wekken en tot bloei te brengen. Het is bedoeld voor alles dat leeft, zowel dieren, planten als mensen. *Mededogen strijdt tegen elke vorm van wreedheid*, ook tegen de gruwelijke wreedheid van de mens tegenover het planten- en dierenrijk. *Het is de passie voor schoonheid en de passie voor het leven* – want leven is schoonheid. De passie voor het leven mag niet verward worden met de zelfgerichte zucht naar de geneugten van het leven: immers, schoonheid ligt besloten in harmonie, een universele harmonie met alles wat leeft en waarin ieder wezen de facetten van de goddelijke gedachte en ideeën - of van archetypische ideeën waarvan ieder wezen de

Europees Congres van de Theosofische Vereniging, Helsinki 2007. vervolg van pagina 3

Het Evangelie van Mededogen - Deel 1

Henriette van der Hecht – Secretaris-Generaal TV België

verpersoonlijking is - vollediger tot uitdrukking brengt. Leven is de uitdrukking van het Goddelijke. Schoonheid – de universele schoonheid - kan slechts omsloten worden door een mededogen waarin ieder levend wezen de passie voor het leven deelt.

Rukmini Devi, die samen met Annie Besant het *Kalakshetra Instituut* (letterlijk “Plaats der Kunsten”) oprichtte – een instituut dat bekend staat om zijn prachtige balletten – haalde deze op het eerste gezicht verrassende waarheid aan, die we nu gemakkelijker kunnen begrijpen: “Er is geen schoonheid zonder mededogen”. Volgens deze uitspraak is mededogen het vermogen om de passie voor het universele leven te delen. Dat leven ontstaat uit schoonheid, uit harmonie en de transformatie van deze harmonie van één niveau naar een groter en verhevener niveau van harmonische werkelijkheid.

Het andere uiterste, geweld – zowel fysiek als moreel geweld -, is gelijk aan lelijkheid; gericht tegen het verlangen om tot bloei te komen, een verlangen dat besloten ligt in ieder levend wezen. Geweld vernietigt innerlijke harmonie, wederzijdse harmonisering en het samen delen van materiële en spirituele schatten. Geweld vernietigt leven, elimineert het en richt het te gronde, verminkt zowel de ziel als het lichaam.

Mededogen – deze aandachtige zorgzaamheid en vereniging met al het goede dat leeft in ieder wezen, de gemeenschappelijke liefde voor het leven – is *vrede*, een diep respect en ontzag voor het Goddelijke in ieder mens en in ieder levend wezen, respect en naastenliefde voor mens, plant en dier. Mededogen houdt ook een respect in voor de Natuur in elk van haar wonderbaarlijke gebieden, of het nu gaat om mineralen of planten – rotsen, bronnen, waterplassen, watervallen, rivieren, zeeën en oceanen; maar ook bossen, graslanden, jungles, bosjes met elk hun eindeloos gevarieerde fauna zowel in de lucht, het water als de aarde.

Voor elk moment dat de mens in harmonie leeft met de Natuur en met zijn medemens, luisterend naar de hymne van het leven – deze ode aan de schoonheid die oprijst vanuit het hart van ieder wezen -, zal er, vanuit dit respect en de

zorg voor het leven, vrede zijn, een innerlijke vrede en de belofte dat, op een dag, deze universele vrede en een volledige ontplooiing van elkeen in goddelijke eenheid een feit zal zijn.

Avalokiteshvara

De 1000 armen van mededogen

www.tharpa.com/de/Kunst-Tausendarmiger.Avalok...

Mededogend zijn, is het eindeloos vullen van de wereld met liefde, met het stralend licht van wijsheid, met gulle energie: het is het geven van liefde aan ieder levend wezen – mens, dier of plant – zodat het een betere uitdrukking van het Goddelijke kan vormen. Wie mededogend is, is daarom ook vervuld van een grenzeloze welwillendheid ten opzichte van alles en iedereen. Het is het spirituele pad dat de wereld kan transformeren door aanmoediging en troost, door het tot bloei brengen van haar verborgen schoonheid en intrinsieke goedheid die in elk wezen klaar ligt om geschonken te worden, en ieder kijkt er naar uit om zich te wijden aan de dienst aan anderen. Mededogen zal de wereld veranderen op eenzelfde wijze als de zon de Natuur helpt om te ontluiken.

Helaas, velen blijven blind voor deze zorg, opgesloten in zichzelf, in de gevangenis van hun “ego”, ondoordringbaar voor de roep van het licht van mededogen; en zij zullen hierin doorgaan zolang het Goddelijke in henzelf

de muren van afgescheidenheid niet neerhaalt zodat dit Goddelijke bevrijd kan worden en tot openbaring gebracht.

Wanneer onder de oppervlakte van de tijdelijke verschijnselen het ware Wezen herkend wordt – de onderaardse bronnenstroom van goddelijk leven, verborgen onder elke zichtbare levensvorm – wenst de mens niets liever dan dit levenskrachtige licht van kennis te delen, dat licht dat een onuitsprekelijke vreugde kan overbrengen op diegenen die rondwalen in de duistere onwetendheid. In zijn streven om mensen te bevrijden van hun lijden, wordt hijzelf *gedoemd tot lijden*. Zijn innerlijke leven zal echter nooit door dit lijden verduisterd worden, omdat hij leeft in de vreugde van de eenheid, enthousiast over de onsterfelijke Goddelijke pracht van de wereld, een pracht die steeds waargenomen wordt door diegene die zich er bewust op richt.

Mededogen is gegrondvest in wijsheid, en wijsheid is gebaseerd op mededogen.

Met andere woorden: een persoon kan zichzelf niet waarlijk met een ander vereenzelvigen zolang hij andermans existentie, gevoelens en gedachten niet begrijpt. Daarom is mededogen dan ook niet een kortstondige emotionele binding of reactie, maar een kracht die in voortdurende expansie is, steeds verder uitgroeit en niet ophoudt vooraleer alle wezens en dingen de volkomen verlichting verwezenlijkt hebben.

K.T. Tsuji

Uit de Tara-cultus: een uitgebeeld verhaal

Het verhaal van Nangsa Obüm — Deel 2

Lieve Opgenhaffen

Enkele dagen later werkten Nangsa en haar schoonzus op de velden. Twee yogi's kwamen een almoezen vragen. Nangsa gaf tien bundels geoogste gerst. Ze verzocht de yogi's voor haar te bidden dat ze een deel van haar leven in een klooster zou kunnen doorbrengen. De schoonzus zag de vrijgevigheid en werd razend. Ze beschuldigde Nangsa ervan de aalmoezen niet uit te delen met een goede bedoeling, doch wel omdat ze de yogi's aantrekkelijk vond. Ze sloeg Nangsa met een stok en verzond een list om het voorval in haar voordeel te kunnen vertellen aan haar broer.

Dakpa Samdup aanvaardde het verhaal. Hij wou correct handelen en zijn vrouw straffen. Nangsa zweeg om geen oneigheid tussen broer en zus te veroorzaken. Dakpa aanzag dit zwijgen als een teken van schuld en hij sloeg haar tot haar lichaam helemaal bebloed was.

Terwijl Nangsa herstelde hoorde ze plots een bedelaar een lied zingen over de nutteloosheid van verspilling van iemands kostbaar menselijk leven in wereldse activiteiten. De bedelaar smeekte haar om een almoezen. Nangsa gaf haar enige bezit, een klein juweeltje. Nangsa vroeg de bedelaar te vertellen over lama's en kloosters in Tibet. Op dat moment kwam de heer des huizes aan. Ook hij was overtuigd dat zijn dochter gelijk had. Ook hij was woedend en sloeg Nangsa. Die nacht kreeg ze een hartaanval en stierf. De volgende morgen werd Nangsa dood aangetroffen. Meteen ontstond oproer in het huis. Vader en zoon waren vol verdriet en wroeging.

Totaal ongebruikelijk werd, op aandringen van de astroloog, het lichaam van Nangsa op de berg in het oosten gelegd. Gedurende zeven dagen mocht het niet verplaatst worden. Enkele dienaren hielden de wacht.

Terwijl dit alles gebeurde, kwam Nangsa voor de Heer der Dood. Ze knielde neer en vroeg Hem haar de mogelijkheid te geven tot het volgen van het religieuze pad. De Heer der Dood keek in zijn spiegel en zag dat ze rein en zonder blaam was en dat ze kwam van een lijn van goede dakini's. Hij zond haar terug naar de aarde om de Dharma te beoefenen. Nangsa kwam opnieuw tot leven.

Nangsa vond zichzelf zittend en terwijl

ze bad tot de Boeddha's en de dakini's, begon het te regenen en een schitterende regenboog verscheen aan de hemel. De dienaren werden bang. Nangsa stelde hen gerust en ze werden vervuld door vreugde en verwondering. Een boodschapper werd meteen naar de heer gezonden.

De heer en zijn gevolg haastten zich naar de berg om haar te zien en vroegen haar vergiffenis voor hun geweldige optreden. Ze verzochten haar terug te keren naar huis. Nangsa had echter besloten haar eigen weg te gaan en ze weigerde. De kleine prins stormde naar zijn moeder en ook hij verzocht haar mee te komen.

Nangsa voelde medelijden met haar zoon, doch ze wist dat terugkeren naar huis, zoals hij dit wenste, niet goed zou zijn. Het zou enkel een obstakel zijn voor haar. Ook haar schoonzus verontschuldigde zich voor haar houding.

Nangsa ging uiteindelijk akkoord, overtuigt door de jonge leeftijd van haar zoon en ze dacht dat zij misschien een positieve invloed zou kunnen hebben op de familie en de dienaren. Ze zou meegaan naar huis - voor een tijdje althans.

Nangsa gaf onderricht over de moeilijkheid van het menselijke leven, de logica van de wet van oorzaak en gevolg, het lijden van de wereld en de weldaden van Nirwana. Ze kon echter de harten van haar familie niet bereiken. Ze voelde zich ontmoedigd en ongelukkig. Wanneer gevraagd werd naar de reden van haar ongelukkig zijn, vroeg ze haar toe te staan de Dharma te volgen of, indien dit niet kon, haar tenminste toe te staan haar ouders te bezoeken.

De heren wensten haar niet te verlie-

zen en hoopten dat haar ouders haar zouden beïnvloeden zodat ze in hun huis zou terugkeren. Uiteindelijk gingen ze akkoord en lieten Nangsa gaan.

Op weg naar haar geboorteplaats gaf Nangsa leringen, in alle dorpen die ze voorbijging. Toen ze in het geboortedorp aankwam, werd ze hartelijk ontvangen.

Nangsa was vol vreugde haar ouders terug te zien. Ze vertelde wat er de voorbije jaren gebeurde.

De tijd ging voorbij en op een dag brachten enkele van haar jeugdvrienden geschenken. De meisjes vertelden over alle fijne en ook alle onprettige dingen in hun leven. Nangsa vertelde hen enkel haar verlangen de Dharma te volgen.

Haar moeder had dit gehoord en werd bang. Ze voelde het nu aan alsof het tijd was om harde woorden te gebruiken om haar dochter op andere gedachten te brengen. Ze rende naar Nangsa, gooide as in haar gezicht en sloeg haar met een stok. De andere meisjes kwamen tussen hen beiden doch de moeder joeg haar dochter buiten, in de nacht. Nangsa was verplicht, bij een vriend, om een kamer te smeken. Die nacht zag Nangsa de gelegenheid waarop ze steeds had gewacht om met alle wereldse aangelegenheden te breken en de Dharma te volgen. Om middernacht verliet ze stiekem het dorp en ging ze in de richting van het klooster. De volgende morgen kwam ze aan en vol vreugde baande ze zich een weg tot bij Lama Shakya Gyelsen's deur. De bediende die de deur opende, twijfelde aan de intenties van Nangsa. Hij trachtte haar te overtuigen naar huis terug te keren. Uiteindelijk, door de onmogelijkheid haar te doen weggaan, ging hij naar de lama.

Nangsa vroeg de lama, de Dharma te beoefenen. De lama antwoordde: ***“Een zuiver meisje kan niet beoefenen, tenzij ze een emanatie is van Tara. Hoewel jij nu mag denken dat jij wilt beoefenen (de Dharma volgen), in tijd zal jij van mening veranderen en wanneer jouw ouders je zien zonder je sierraden, dan zullen ze komen en problemen scheppen voor mij. Het is daarom beter dat je naar huis terugkeert.”***

Totaal wanhopig zei Nangsa dat, indien ze niet zijn leerling zou worden, zij zichzelf zou doden en ze haalde haar mes uit

Uit de Tara-cultus: een uitgebeeld verhaal - vervolg van pagina 5

Het verhaal van Nangsa Obüm — Deel 2

Lieve Opgenhaffen

zijn schede. Uiteindelijk aanvaardde de lama haar oprechtheid en liet haar toe zijn leerling te zijn. De lama initieerde Nangsa in het Tantrisch pad en gaf haar gedetailleerde instructies over meditatie.

De ouders van Nangsa faalden in hun zoektocht naar hun dochter. Ook de Rinang heren gingen op zoek. Maanden later vonden ze Nangsa in het klooster. Meteen verzamelden ze een leger en vertrokken, met de intentie het klooster te vernietigen, de lama te doden en Nangsa terug naar huis mee te brengen. Bij hun aankomst omsingelden ze het klooster. De monniken traden naar buiten en vochten om het klooster te beschermen. Zware gevechten ontstonden, vele monniken stierven. De soldaten namen de lama gevangen en brachten hem voor de heren. Toen Nangsa zag wat er gebeurde, ging ze naar de heren, smeekte hen de lama geen kwaad te doen en haar met rust te laten in haar beoefening. De heer werd boos en laadde zijn pijl. De zoon verhief zijn zwaard en plots steeg de lama op van de grond en verplaatste de bergen in het oosten naar het westen en de bergen in het westen naar het oosten. Door zijn kracht genazen de gewonde monniken, de dode monniken kwamen weer tot leven. De lama richtte zich tot de heren en zei:

Het verstand van beesten in de lichamen van mannen, dat zijn de heren.

Zoals, in eclips, de zon en de maan wedijveren,

Zo ook ik, tegenover de grote heren, Nangsa wegnam.

Luister en je zult horen waarom dit zo was:

Hoe nutteloos is het, het altaar te bekleden met de lotus terwijl zij nog bloeit.

Wat jammer wanneer het in de volle modder sterft zonder gebruikt te zijn.

Hoe nutteloos is het, het paard in galop te laten lopen wanneer het kan racen met de wind.

Wat jammer wanneer het oud wordt in de stal, zonder bereden te worden.

Hoe nutteloos, Nangsa niet toe te laten de Dharma te beoefenen wanneer ze een mens was.

Wat jammer wanneer ze in het huis van de onheilige heren blijft zonder de Dharma te volgen.

Ik wou jullie mijn magische krachten niet tonen, maar om de vijanden van de Dharma te stoppen, heb ik ze geopenbaard.”

Daarna nodigde hij Nangsa uit haar eigen krachten te openbaren, wat ze dan ook deed.

Overweldigd door de unieke krachten van de lama en de verbazende resultaten van Nangsa's drie maanden oefening, legden de heren de wapens neer. Ze knielden neer voor de lama en zijn leerling. Zeer gemeend hadden ze spijt

over hun verkeerde houding.

Velen bleven om de Dharma te volgen onder de leiding van deze uitstekende spirituele leraars. Dakpa Sandup keerde naar huis terug tot zijn zoon 15 jaar oud was.

Die kon dan de verantwoordelijkheid voor het huis en de eigendommen overnemen. Dakpa Sandup volgde toen ook de Dharma.

De hele regio gonsde met het nieuws over de veranderingen die de Rinang heren was overkomen. Toen Nangsa's ouders dit hoorden, werden ook zij beoefenaars en voor de rest van hun leven, zorgde de kleine prins voor hun onderhoud.

Dit verhaal, uit de cultus van de godin Tara, werd ingekort. Het gehele verhaal kan u lezen op de website van de Loge Witte Lotus.

Algemene Ledenvergadering Loge Witte Lotus

Op 4 november 2007 vond de eerste Algemene Ledenvergadering plaats in de Milisstraat 22 en het bestuur mocht zich verheugen op de aanwezigheid van bijna alle leden en een aantal sympathisanten. Er waren twee statutaire agendapunten, nl. de décharge aan de penningmeester die unaniem door de leden werd verleend, en de benoeming van bijkomende bestuurders. Sinds de oprichting van Loge Witte Lotus in mei 2006 was een driekoppig bestuur actief zijnde Jan Jelle Keppler (Voorzitter), Christian Vandekerkhove (Penningmeester) en Sabine Van Osta (Secretaris). Dit bestuur werd nu versterkt met de volgende leden: Guido Hoste (Vice-Voorzitter en Beheerder van het Gebouw), Lieve Opgenhaffen (Hoofdredacteur Het Witte Lotusblad), Jan De Smedt (Webmaster) en Renilde Mathys (Bibliothecaresse).

Deze Algemene Ledenvergadering werd eveneens aangevat als evaluatiemoment en om de leden en sympathisanten de kans te bieden om hun ideeën en suggesties te formuleren voor toekomstig theosofisch werk. Van die gelegenheid werd gelukkig ijverig gebruik gemaakt en het kersvers bestuur nam dan ook nota van alle suggesties om er samen, bestuur en leden, mee aan de slag te gaan.

Deze ledenvergadering staat zonder twijfel in het geheugen van iedere aanwezige gegrift als een vruchtbare en harmonische bijeenkomst en het bestuur wenst dan ook allen hartelijk te danken voor hun actieve deelname aan dit evenement.

Lezingen op zondagochtend van 11:00 tot 13:00 Loge Witte Lotus

02/12/2007	Frank Stappaerts	Humanisme
06/01/2008	Guido Hoste	Gilgul Neshamot: de kabbalah over transmigratie van de Ziel
03/02/2008	Lieve Opgenhaffen & Sabine van Osta	Tara deel II
02/03/2008	Jan Jelle Keppler	De tweede doelstelling van de Theosofische Vereniging (Adyar)
06/04/2008	Jan De Smedt	Geluid en genezing
04/05/2008	Sonia Hoste	Kunst en Theosofie
01/06/2008	Hugo Cardon	Orpheus en het Orphisme

Lijst van de zondaglezingen (ondervoorbehoud)

Vrijwillige bijdrage
Info: (0476) 867 401
en (0486) 631 997

Iedereen is van harte welkom!

Vrijheid van denken

De Theosophical Society heeft zich wijd en zijd over de wereld verspreid en leden van alle religies zijn en worden er lid van zonder dat ze de specifieke dogma's, leringen en geloofsovertuigingen van hun eigen geloof opgeven. Daarom is het wenselijk het feit te benadrukken dat er geen enkele lering, geen enkele mening is, door wie ook onderwezen of gekoesterd, die in enig opzicht voor enig lid van de Vereniging bindend is, dat er geen lering, mening is die niet vrijelijk door enig lid mag worden aangenomen of verworpen.

Instemming met haar drie doeleinden is de enige voor-

waarde voor lidmaatschap.

Geen leraar of schrijver, van H.P. Blavatsky tot nu toe, heeft enige autoriteit om zijn leringen of opvattingen op te leggen aan leden. Elk lid heeft evenveel recht om zich te verbinden aan elke school van denken welke hij/zij wenst te kiezen, maar hij/zij heeft geen recht om die keuze aan een ander op te dringen.

Noch een kandidaat voor enig werk, noch enige stemgerechtigde kan onverkiesbaar gemaakt worden of het stemrecht verliezen wegens enige opvatting die hij/zij heeft of wegens het lid zijn van een school van denken

waartoe hij/zij zou behoren. Mening en opvattingen geven geen recht op voorrechten en kunnen evenmin aanleiding zijn om strafmaatregelen te nemen.

De leden van de 'General Council' vragen elk lid van de Theosophical Society ernstig om deze fundamentele principes van de Theosophical Society te verdedigen, te handhaven en er naar te handelen, en ook onbevreesd zijn eigen recht te doen gelden op vrijheid van denken en van meningsuiting, binnen de grenzen van hoffelijkheid en rekening houdend met anderen.

Kalender

01/12/1878

Geboorte van George Arundale, derde internationaal Voorzitter.

15/12/1889

Geboorte van Nilakantha Sri Ram, vijfde Internationale Voorzitter

16/12/1875

Geboorte van Curuppumullage Jinarajadasa.

De Belgische Theosofische Vereniging

De Theosofische Vereniging werd opgericht te New York op 17 November 1875. Haar internationaal hoofdkwartier is gevestigd te Adyar (Chennai), India. Zij is een ontmoetingsplaats van zoekers naar waarheid en heeft afdelingen in vele landen over de hele de wereld.

In Europa is een Internationaal Theosofisch Centrum gevestigd te Naarden (Nederland).

In België zijn er loges te Antwerpen, Brussel, Charleroi, Gent en Luik. Zij organiseren met grote regelmaat voordrachten en studiebijeenkomsten en sommige, waaronder Antwerpen, beschikken tevens over een uitgebreide bibliotheek. De voornaamste taak van de vereniging bestaat erin gelijkgestemde mensen bij elkaar te brengen en hen te stimuleren in hun zoekproces naar waarheid.

Loge Antwerpen werd opgericht in 1899.

Loge Witte Lotus is op dit ogenblik de jongste loot uit de Belgische Theosofische familie. Opgericht in 2006, beoogt deze Loge eveneens een aantrekkingspool te zijn voor zoekers naar en onderzoekers van waarheid.

Activiteiten in Antwerpen

Alle activiteiten vinden plaats in de Milisstraat 22, 2018 Antwerpen

Kalender december 2007

MA	DI	WO	DO 20:00-22:00	VR	ZA	ZO 11:00-13:00
					1	2 HUMANISME (FRANK STAPPAERTS)
3	4	5	6 DANIELLE AUDOIN: EEN BENADERING VAN THEOSOFIE	7	8	9
10	11	12	13 MARCUS AURELIUS: OVERPEINZINGEN	14	15	16 EEN KENNISMA- KING MET KINESIOLOGIE (AGNÈS LAMOTE)
17	18	19	20 BASISBEGRIJPPEN UIT DE THEOSO- FIE	21	22	23
24 31	25	26	27 VERTAALKLAS ANNIE BESANT: ANCIENT WISDOM	28	29	30

Kalender januari 2008

MA	DI	WO	DO 20:00-22:00	VR	ZA	ZO 11:00-13:00
	1	2	3 DANIELLE AUDOIN: EEN BENADERING VAN THEOSOFIE	4	5	6 KABBALAH OVERTRANS- MIGRATIE VAN DE ZIEL.
7	8	9	10 MARCUS AURELIUS: OVERPEINZINGEN	11	12	13
14	15	16	17 BASISBEGRIJPPEN UIT DE THEOSO- FIE	18	19	20
21	22	23	24 VERTAALKLAS ANNIE BESANT: ANCIENT WISDOM	25	26	27
28 Theosofisch Practicum	29	30	31 VRIJ ONDERWERP			

Loge Witte Lotus

02/12 Humanisme (Frank Stappaerts) [Meer op pagina 2](#)
 06/12 Danielle Audoin: een benadering van Theosofie
 13/12 Marcus Aurelius: Overpeinzingen
 20/12 Basisbegrippen uit de Theosofie
 27/12 Vertaalklas Annie Besant: Ancient Wisdom

03/01 Vrijzinnig Humanisme (Frank Stappaerts)
 06/01 Gilgul Neshamot: de kabbalah over transmigratie van de
 Ziel (Guido Hoste)
 10/01 Marcus Aurelius: Overpeinzingen
 17/01 Basisbegrippen uit de Theosofie
 24/01 Vertaalklas Annie Besant: Ancient Wisdom
 28/01 Theosofisch Practicum
 31/01 Vrij onderwerp

Voor meer informatie omtrent de Loge Witte Lotus programma's kunt u terecht op (0476) 867 401 en (0486) 631 997.

Loge Antwerpen

16/12 om 11u: zondagochtendlezing over "Een kennismaking met kinesiologie" (door Agnès Lamote)

Loge Antwerpen behoudt de intentie om zijn traditie van zondagochtendlezingen op de derde zondag van de maand levend te houden. Hierboven vindt u de aankondiging voor wat al vastligt. Info over volgende lezingen krijgt u wellicht in onze volgende nummers.

Voor meer informatie omtrent de Loge Antwerpen programma's kunt u terecht bij: Eddy Doms - (03) 272.58.53.

Hoe rijk we ook zijn, zolang we geen mededogen hebben, leven we zelf werkelijk in volledige armoede. Als we mededogen hebben met onze medemensen, is het als goud met een parfum, iets bijzonder uniek. De waarde hiervan gaat iedere beschrijving te boven.

Amma